

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: A. L.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. JMK 122553/2024, sp. zn. S-JMK 117940/2024/OD/Šv,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora vymezené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. JMK 122553/2024, sp. zn. S-JMK 117940/2024/OD/Šv (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a v plném rozsahu potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odboru dopravy a živnostenského úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 8. 2024, č. j. MUTI 36492/2024, sp.

zn. S-MUTI 36122/2024/21 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu žalobce na upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel a o jeho návrhu rozhodl tak, že se od výkonu zbytku zákazu činnosti neupouští.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vymezil předmět řízení a následně vyhodnotil důvodnost odvolacích námitek.
4. Žalovaný zjistil, že dne 25. 1. 2024 byl žalobci pravomocně uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to po dobu 12 měsíců. Žalobce žádostí ze dne 29. 7. 2024 požádal správní orgán o upuštění od zbytku výkonu tohoto druhu trestu podle § 47 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Prvostupňový orgán ovšem žádosti nevyhověl, neboť žalobce v zákonné lhůtě po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, *neodevzdal svůj řidičský průkaz*. Současně žalobce zaplatil uloženou pokutu *opožděně až 11 dnů* po datu splatnosti a v současnosti je s ním vedeno *další přestupkové řízení* pro podezření ze spáchání přestupku na úseku zákona č. 56/2001 Sb. Tyto důvody podle prvostupňového rozhodnutí neprokazují, že by se žalobce polepšil natolik, aby dalšího výkonu trestu již nebylo potřeba.
5. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval zcela správně, pokud neodevzdání řidičského průkazu vyhodnotil jako důvod, pro který nelze upustit od výkonu zbytku uloženého trestu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž držení řidičského průkazu bez existence řidičského oprávnění nasvědčuje negativnímu postoji k plnění povinností řidiče a nezaručuje, že další výkon zákazu činnosti již není potřebný. Tvrzená ztráta řidičského průkazu pak působí v kontextu okolností značně účelově, neboť ji žalobce oznámil až po více než půl roce při jednání prvostupňového orgánu, přičemž policii ji nenahlásil vůbec. Neodevzdání řidičského průkazu v zákonné lhůtě je zcela objektivní a přezkoumatelný důvod, pro nějž nebylo možné žádosti žalobce vyhovět.
6. S přihlédnutím k dalším okolnostem případu (zejm. pozdnímu uhrazení pokuty, vedení dalšího přestupkového řízení v působnosti zákona č. 56/2001 Sb.) nelze dospět k závěru, že by žalobce prokázal, že v jeho případě již další výkon trestu není potřebný. Žalovaný tudíž odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

7. Žalobou napadl žalobce napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Namítal, že nikdy neměl být shledán vinným z přestupku, poněvadž v řízení došlo k procesním pochybením a výsledné rozhodnutí je v rozporu s hmotným právem. Současně obsáhle rozporoval též postup policistů při provádění kontroly a správnost policejní dokumentace.
8. Při výzvě k předložení řidičského průkazu žalobce policistům sdělil, že ho nemá, z čehož lze logicky předpokládat ztrátu tohoto dokladu, čímž také současně došlo i k oznámení této ztráty přímo policii. Ta však s touto informací vůbec nepracovala a dala tak

správním orgánům důvod pro obvinění z neodevzdání dokladu v zákonem stanovené lhůtě. Takový postup je šikanózní a protiústavní. Nesplnění zákonné podmínky včasného odevzdání řidičského průkazu tak bylo způsobeno pouze v důsledku neodborného výkonu činnosti policie.

9. Za situace, kdy byl žalobci stanoven zákaz řízení motorových vozidel v rozporu se zákonem, a současně uplynula i polovina uloženého trestu, je pozice žalobce v důsledku postupu správních orgánů natolik diskriminační, že zamítnutí prominutí zbytku trestu je chováním vnímatelným pouze jako projev protiústavní nadřazenosti a administrativní šikany. Žalobce proto krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil. Současně požádal též nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Ve svém **vyjádření** ze dne 24. 10. 2024 žalovaný zdůraznil, že značná část žalobních námitek směřuje vůči předcházejícímu rozhodnutí o vině a trestu, proti kterému žaloba podána nebyla. Tyto námitky jsou tedy pro účely nynějšího řízení absolutně irelevantní. Stejně tak nemají žádný význam ani obecné spekulace žalobce o fungování státní správy.
11. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí řádně zdůvodnily závěr, že žalobce svým způsobem života neprokázal, že by další výkon uloženého správního trestu již nebyl potřebný. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 As 394/2017-39, řešící možnosti správního uvážení při rozhodování o upuštění od zbytku zákazu činnosti. Jelikož v posuzované věci bylo správní uvážení provedeno v zákonných mantinelech, žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby.
12. V **replíce** ze dne 17. 11. 2024 žalobce k věci především uvedl, že řidičský průkaz nepředložil a neodevzdal kvůli jeho ztrátě, což správní orgány vůbec nezkontrolovaly. V daném případě byl navíc inkriminovaný průkaz zneplatněn úředním zásahem již v samém počátku řízení. Žalobce všem sankcím ze strany správních orgánů vyhověl a absolvoval též terapeutické kurzy a psychotesty. Pokud je však rozhodování od upuštění zbytku trestu ponecháno v diskreci správních orgánů, vždy to vede ke zneužití moci a vydání rozhodnutí odtržených od reality.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
15. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. Žaloba **není důvodná**.

17. Úvodem právního posouzení věci považuje krajský soud s ohledem na obsah podání účastníků řízení za nezbytné vymezit povahu napadeného rozhodnutí, a tím i předmět tohoto soudního přezkumu.
18. Zdejší soud zdůrazňuje, že v řešené věci žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl zamítnut návrh žalobce na upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel. Předmětem rozhodování tedy bylo jediné posouzení otázky, zda žalobce v rámci své žádosti prokázal naplnění zákonných podmínek potřebných k tomu, aby bylo možné od zbytku výkonu jeho trestu zákazu činnosti upustit. Proto ani krajský soud v rámci následného soudního přezkumu nemohl hodnotit a přihlížet k těm okolnostem, které se nijak nevztahují k žádosti o upuštění od zbytku správního trestu, a svou podstatou nevedou k naplnění podmínek ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o přestupcích (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.).
19. Z těchto důvodů krajský soud vyhodnotil veškeré námitky, jimiž žalobce v podstatě brojil proti předcházejícím rozhodnutím o vině a trestu za jednotlivé dopravní přestupky, jako irelevantní. V tomto případě se jedná o pravomocně skončenou věc (odvolací rozhodnutí žalovaného v přestupkové věci žalobce nabylo právní moci dne 25. 1. 2024) ve vztahu k ní již v současnosti není v moci zdejšího soudu cokoli změnit. Obdobně pak stranou pozornosti krajského soudu nutně zůstaly i četné a opakující se výtky žalobce směřující vůči činnosti PČR a státního aparátu obecně. Ani tyto se bezprostředně netýkají žádosti o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, a jako takové tedy směřují mimo rámec tohoto soudního přezkumu.
20. Právním základem v nyní projednávané věci je ustanovení § 47 odst. 4 zákona o přestupcích, podle něhož platí, že: „Po uplynutí poloviny doby, na niž byl uložen zákaz činnosti, může správní orgán, který zákaz činnosti uložil, od výkonu zbytku tohoto správního trestu upustit, jestliže pachatel prokáže způsobem svého života nebo provedením účinných opatření, že jeho další výkon není potřebný.“
21. Citované ustanovení stanoví dvě základní podmínky, při jejichž kumulativním (tj. současném) splnění lze od zbytku výkonu správního trestu zákazu činnosti upustit. V první řadě musí být naplněn *časový aspekt*, jenž předpokládá, že v okamžiku upuštění od zbytku trestu musí uplynout přinejmenším polovina doby, na niž byl zákaz činnosti uložen (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2024, č. j. 15 A 53/2011-49; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Druhou podmínku potom představuje *vedení řádného života*. Pachatel přestupku musí způsobem svého života či provedením účinných opatření prokázat, že další výkon trestu již není potřebný. To, zda pachatel přestupku způsobem svého života či provedením účinných opatření prokázal, že další výkon trestu zákazu činnosti není potřebný, přitom posuzuje správní orgán nejen na základě informací od samotného pachatele, ale rovněž na základě informací, jež jsou mu známy z jeho vlastní úřední činnosti (srov. zde rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2015, č. j. 52 A 62/2015-60). Správní trest zákazu činnosti má jednak funkci preventivní, tedy chránit společnost před nezákonnou činností pachatele, ale také nápravnou, tedy přimět pachatele k reflexi jeho přestupkové činnosti ve svém každodenním životě.

23. Současně platí, že o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti správní orgán rozhoduje za použití správního uvážení, což vyplývá především z použití výrazu „*může*“ v dispozici právní normy. Správní uvážení se tradičně chápe jako prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou (viz zde usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154). Je přitom vyloučeno, aby správní soudy nahrazovaly správní uvážení vlastním uvážením soudním (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109). V rámci přezkumné činnosti správní soudy mohou přezkoumávat správní uvážení pouze v tom směru, zda nevybočilo ze zákonných mezí a zda je v souladu s pravidly logického úsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015-32).
24. Na tomto místě je tak třeba odmítnout námitku žalobce, že výrazy „*lze*“ či „*může*“ v textu právní normy indikující správní uvážení poskytují správním orgánům neomezené možnosti a otevírají dveře k bezbřehé anarchii. I správní uvážení má své pevné limity, které nelze překročit. Podle ustálené judikatury „*má každé správní uvážení v právním státě své meze, které znemožňují uplatnění libovůle správního orgánu, přičemž správní soudy jsou povolány k tomu, aby přezkoumávaly, zda správní orgán tyto meze nepřekročil a správní uvážení nezneužil*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Institut správního uvážení proto nelze chápat jako „zakázaný“ prostředek, jehož použití odporuje ústavnímu pořádku, ale představuje běžnou legislativní techniku, s jejíž pomocí zákonodárce přenesl na správní orgány právní posouzení skutkových situací, u nichž sám zákon připouští více možných právních následků.
25. Z uvedených východisek krajský soud nahlížel na závěry správních orgánů v předmětné věci, přičemž dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný při hodnocení žalobcova návrhu na upuštění od zbytku výkonu správního trestu zákazu činnosti nevybočili ze zákonem stanovených mezí správního uvážení ani toto uvážení nezneužili. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích jasně formulovaly a vysvětlily konkrétní důvody, na základě kterých k upuštění od zbytku trestu zákazu činnosti nepřistoupily. Krajský soud přitom souhlasí s tím, že uvedené důvody nasvědčují závěru, že žalobce svým dosavadním způsobem života neprokázal, že v jeho případě již dalšího výkonu trestu není třeba.
26. Pokud oba správní orgány hlavní překážku bránící upuštění od zbytku trestu zákazu činnosti spatřovaly v tom, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě neodevzdal svůj řidičský průkaz, jsou jejich úvahy zcela korektní a souladné s judikaturou správních soudů. Zdejší soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015-32, dle nichž „držení řidičského průkazu bez existence řidičského oprávnění narušuje veřejný zájem na rychlém a spolehlivém zjištění, zda je řidič držitelem řidičského oprávnění. Řidičský průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah (§ 103 odst. 1 zákona o silničním provozu). Osoba, která si ponechá řidičský průkaz, aniž by byla držitelem řidičského oprávnění, tak vytváří podmínky pro znesnadnění odhalení její případné protiprávní činnosti. Současně tím vyjadřuje svůj negativní postoj k plnění povinností řidiče stanovených citovaným zákonem, tzn. vede takový způsob života, který nezaručuje, že další výkon zákazu činnosti není potřebný.“ K témuž

závěru dospěl ve skutkově obdobné věci taktéž Krajský soud v Ostravě, jenž v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 A 37/2013-15, včasné neodevzdání řidičského průkazu vyhodnotil jako důvod bránící upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti.

27. Zdejší soud současně nepřisvědčil argumentaci žalobce, že řidičský průkaz neodevzdal ve lhůtě podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu proto, že jej v minulosti ztratil (dle svých tvrzení měl žalobce poslední platný řidičský průkaz č. X ztratit již v srpnu 2023). Ze správního spisu nevyplývá nic v tom směru a ani v rámci žaloby žalobce netvrdí, že by do okamžiku, kdy byl povinen svůj řidičský průkaz odevzdat (30. 1. 2024), ohlásil jeho ztrátu či odcizení obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, jak to vyžaduje ustanovení § 115 odst. 1 zákona o silničním provozu. Ztrátu řidičského průkazu žalobce ohlásil prvostupňovému orgánu pomocí čestného prohlášení až dne 4. 3. 2024, tj. více než měsíc po zákonném termínu odevzdání. Do této doby správní orgány neměly žádné informace nasvědčující ztrátě řidičského průkazu, a proto správně dovodily porušení povinnosti podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu a naplnění znaků přestupku dle § 125c odst. 4 písm. b) téhož zákona.
28. Nedůvodná je i argumentace žalobce, že ztrátu svého řidičského průkazu ohlásil policejní hlídce v průběhu dopravní kontroly dne 13. 8. 2023. Jednak ze sdělení žalobce PČR, že „*řidičský průkaz nemá*“ nelze automaticky dovozovat ztrátu průkazu v minulosti. Současně pak zákon o silničním provozu v § 115 odst. 1 zcela jasně stanoví, že ztrátu, odcizení, poškození či zničení řidičského průkazu je držitel řidičského oprávnění povinen neprodleně ohlásit *příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností*. Jen obecní úřad obce s rozšířenou působností v místě trvalého pobytu držitele řidičského průkazu je totiž oprávněn vystavit držiteli *potvrzení o oznámení ztráty, odcizení, poškození nebo zničení řidičského průkazu* dočasně nahrazující původní průkaz (viz § 115 odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu). I kdyby tedy žalobce ztrátu řidičského průkazu policejní hlídce skutečně nahlásil, nemohlo jeho oznámení vyvolat požadované právní účinky.
29. Jestliže pak zbylé dva důvody (pozdní uhrazení pokuty a vedení správního řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle zákona č. 56/2001 Sb.) vnímaly správní orgány jen jako okrajové a podpůrné, je zdejší soud přesvědčen, že i tyto jednoznačně dokládají přístup žalobce k plnění svých zákonných povinností. *Opožděné uhrazení pokuty* podle krajského soudu nenasvědčuje adekvátní sebereflexi, zvláště, byla-li žalobci již tak uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. K obdobnému závěru pak krajský soud dospěl taktéž v případě, panuje-li důvodné podezření, že se žalobce v mezioddobí mezi vydáním a právní mocí napadeného rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, *dopustil přestupku* ve smyslu § 83 odst. 1 písm. p) zákona č. 56/2001 Sb., neboť na pozemních komunikacích provozoval vozidlo bez ověření technické způsobilosti. Tyto skutečnosti v souhrnu s neodevzdáním řidičského průkazu nehovoří pro to, že by v případě žalobce bylo třeba od zbytku správního trestu upustit.
30. Závěrem zdejší soud připomíná, že v případě žádosti o upuštění od zbytku správního trestu je to především žalobce, kdo by měl správnímu orgánu osvědčit, že s ohledem na svůj dosavadní způsob života již výkon zbytku trestu není potřeba. V nynější věci však žalobce žádné konkrétní skutečnosti dokládající jeho polepšení a vedení řádného života neprokázal. Navíc, jeho tvrzení, že se po dobu trvání trestu zákazu činnosti nedopustil žádného přestupkového či jinak protiprávního jednání, se později ukázalo jako nepravdivé (viz výše).

31. Krajský soud uzavírá, že skutečnosti zjištěné správními orgány v posuzované věci nenasvědčují závěru, že by v současné době bylo možné v případě žalobce od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti upustit. Správní orgány svá rozhodnutí odůvodnily řádně a podle požadavků formální logiky i povahy věci, přičemž z ničeho neplyne, že by překročily zákonné mantinely správního uvážení či toto uvážení zneužily.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce